

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **TM**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Stručné vymezení věci

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o informacích“). Soud posuzuje možnost odmítnutí poskytnutí informace podle ust. § 15 odst. 1, 3 zákona o informacích ve spojení s ust. § 11 písm. b) a § 8a odst. 1 tohoto zákona, a dále podle ust. článku 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále také jen „nařízení GDPR nebo jen nařízení“), a dále ve spojení s ust. § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o bankách“). Konkrétně se jednalo o poskytnutí dokumentu o ukončení prověřování podezření, a poskytnutí

informace týkající se souhrnných částek obsažených v dokumentech Policie České republiky (dále také jen „*policie*“).

Obsah žaloby

[2] Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno, toto rozhodnutí žalobce napadá a domáhá se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce uvedl, že působí jako publicista a informace požadoval v souvislosti se svou prací, když obchodní společnosti byla vyplacena státní a evropská dotace, přičemž projekt nebyl nikdy realizován a prostředky nebyly vráceny (dále je tento subjekt označován obecně jako „*obchodní společnost*“). Následně byla provedena správcem rozpočtu kontrola, bylo konstatováno porušení rozpočtové kázně a nařízeno vrácení prostředků, k čemuž nedošlo pro nedobytnost. Statutárním orgánem a společníkem této společnosti byl mj. zastupitel města, policie věc prověřovala a uzavřela s tím, že k žádnému trestnému činu nedošlo. Z těchto důvodů má za to, že je zde veřejný zájem na tom, aby tyto informace byly přístupné.

[3] Dále namítá, že v dokumentu „Vyhodnocení“, který mu byl poskytnut, není důvodná anonymizace jména dřívějšího jednatele společnosti. Toto poskytnutí jména lze odvozovat od ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích, nesouhlasí s posouzením této části své žádosti podle ust. § 8a odst. 2 zákona o informacích. V kontextu ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích je zde na poskytnutí informace veřejný zájem, případně je to nutné pro novinářské účely. Žalovaný nijak nezdůvodnil, proč je v daném případě tento veřejný zájem vyloučen, a nezdůvodnil, proč není možné aplikovat článek 6 odst. 1 písm. f) nařízení GDPR. Veřejný zájem žalobce spatřuje v tom, že dané obchodní společnosti byla poskytnuta dotace, projekt nebyl realizován, tyto prostředky nebyly vráceny, jednatelem a společníkem této společnosti byl zastupitel města, a žadatel o informaci je publicista. Z těchto skutečností podle názoru žalobce plyne, že poskytnutí informace (jména) je v souladu s ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích. Žalobce odkázal rovněž na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14 (má za to, že je zde více výkladů zákona, a jeho výklad je ústavně konformní).

[4] Žalobce dále odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 56 T 7/2022, podle jehož odůvodnění se osoba, která vstoupí do politiky, vystavuje zvýšené pozornosti a kontrole veřejnosti, včetně zkoumání své minulosti. Zásah do práv je v daném případě spojen s dřívějším jednáním veřejně činné osoby a s veřejnými prostředky. Nejen poslanec (na něhož upozorňuje odůvodnění rozhodnutí), ale i zastupitel okresního města, člen finančního výboru, má výrazný vliv na veřejné dění, včetně rozhodování o nezanedbatelném objemu finančních prostředků, o nichž je oprávněn rozhodovat. Poukazuje rovněž na poměrně značnou částku poskytnuté dotace, jejíž výše nebyla nezanedbatelná. Z pohledu obyvatel města, kde je zastupitelem, je dotační minulost těchto osob stejně podstatná, jako dotační minulost českých poslanců. Jak v případě zastupitele, tak poslance, se jedná o volenou funkci, o kterou se ve volbách ucházejí tyto osoby dobrovolně, a musejí si být vědomi, že jejich minulost bude pod drobnohledem. V tomto směru dotační minulosti mezi poslancem a zastupitelem rozdíl není. Žalobce se nechtěl dozvědět cokoliv, ale o zacházení příslušné osoby s veřejnými prostředky.

[5] Žalobce měl dále námitky k uplatnění testu proporcionality, kdy cituje jinou část odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 346/06, a to s ohledem na osobu

veřejného zájmu, kdy tyto osoby musejí strpět větší míru zásahu do osobních práv. V této věci existuje kolize dvou ústavně zaručených práv – na ochranu soukromí a práva na informace, nesouhlasí však s provedením testu proporcionality, jak jej provedl povinný subjekt (žalovaný na něj v odůvodnění odkázal a ztotožnil se s ním). V tomto testu povinný subjekt neuvedl, kterou z rovnocenných kolidujících hodnot v rámci porovnání práv považuje za zasahující právo a co za stanovený cíl. Lze dovozovat, že chráněným právem je ochrana osobnosti a soukromí, a cílem přípustnost omezení práva na informace (zásah do práv žalobce). Podle názoru žalobce nemá žádnou výpovědní hodnotu hodnocení důrazu na ochranu práv osobní povahy a soukromí fyzické osoby, týž důraz je možné klást na ochranu práva na informace. K zachování práva na ochranu osobnosti považuje tuto část rovněž za deklaratorní. Proto podle jeho názoru východiska a jednotlivé kroky testu proporcionality nebyly dostatečně objasněny a odůvodněny.

[6] V další části žaloby žalobce shrnuje svou argumentaci k poskytnutí informace o souhrnných převedených částkách (konkrétně v tomto sporu o to, aby v předem vyhodnocení nebyla anonymizována celková částka převedená (vrácená) ze strany třetí osoby na obchodní společnost, které byla dotace poskytnuta); stejně napadá odmítnutí informace o tom, jaká konkrétní souhrnná částka byla převedena z této obchodní společnosti na třetí osobu. Opětovně poukazuje na existenci veřejného zájmu, kdy tyto částky mají význam kvůli tomu, nakolik odpovídají limitům vzniku trestněprávní odpovědnosti (jednotlivým stupňům škod podle trestního zákoníku). V usnesení poskytnutém žalobci policií dříve, je uvedeno, že prostředky vrácené třetí osobou obchodní společnosti není možno považovat za finanční prostředky z příjmů Evropské unie či ze státního rozpočtu. Zároveň na základě jiné části (bod 3b žádosti) povinný subjekt potvrdil, že částka vrácená třetí osobou přesahuje částku vlastních prostředků obchodní společnosti, které měla podle smlouvy o dílo tato společnost do projektu vložit (rozdíl mezi celkovou hodnotou dotovaného projektu a přidělenou dotací). Povinný subjekt potvrdil, že částka původně uhrazená obchodní společností třetí osobě dosáhla určité hodnoty (smluvní zálohy ve výši 80 %), a částka vrácená touto třetí osobou obchodní společnosti přesáhla hodnotu rozdílu mezi smluvní zálohou a částkou vyplacené dotace. Poukazuje na částku, která tvořila cenu díla podle smlouvy o dílo mezi těmito dvěma společnostmi, na vyplacenou část dotace, přičemž podle jeho názoru z tohoto srovnání nelze vyloučit, že přinejmenším část prostředků vrácených třetí osobou ve prospěch obchodní společnosti se ve skutečnosti shodovala s částí poskytnuté dotace. Pokud by vrácená částka činila určitou hodnotu, bylo by možné uvažovat o tom, že se mohlo jednat o vrácení vlastního finančního soukromého podílu obchodní společnosti na projektu.

[7] Žalobce pak dále nesouhlasí ani s posouzením žádosti o informace týkající se hodnocení bankovního tajemství. Tvrdí, že nic takového nepožadoval (tedy výpisy a informace o převáděných částkách), neboť se dotazoval na souhrn všech převedených prostředků, což představuje výsledek zpracování dílčích podkladových informací ze strany policie, tedy nikoliv detailní informaci z bankovních výpisů. Poukazuje dále na to, že částka, která byla převedena ve prospěch třetí osoby a případně zpět ve prospěch obchodní společnosti je veřejně známa. Veřejná znalost smluvní ceny představuje informaci o souhrnné částce převodů v této hodnotě, případně v hodnotě nižší, a nepředstavuje informaci, která by poskytovala nový vhled do podnikatelské či finanční situace těchto firem nad rámec již dostupných obecných údajů. Vzhledem k tomu, že ani jedna z firem již

ke dni podání žaloby neexistuje (likvidace kvůli nesplaceným dluhům), nemůže poskytnutí o souhrnné částce dojít k poškození jejich obchodních zájmů ani k narušení obchodního tajemství. V této souvislosti poukazuje na ust. § 9 a 10 zákona o informacích. V této věci uvádí, že povinný subjekt získal informace o bankovních převodech jiným postupem, než podle zákonů uvedených v ust. § 10. V poskytnutém usnesení policie je na straně 4 uvedena neanonymizovaná informace o tom, že k vrácení prostředků docházelo v určitém časovém období, což je rovněž informace spadající pod bankovní tajemství. Nesouhlasí pak dále s hodnocení povahy prostředků na účtech, kdy podobná argumentace se musela vztahovat i na výši příjmu státního zaměstnance na jeho účet, a nemělo by smysl prověřovat použití poskytnutých veřejných prostředků, neboť ty by se převodem na účet staly soukromými.

[8] Žalobce poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, čj. 6 A 84/2012-43, kdy podle názoru žalobce žalovaný nedostatečně vyhodnotil kolizi dvou práv, kdy se omezil pouze na konstatování toho, že se jedná o bankovní tajemství. Existence bankovního tajemství tak bez dalšího ještě nevyklučuje poskytnutí nějaké informace. Poukázal dále na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, a sp. zn. Pl. ÚS 2/10), a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, čj. 5 As 236/2016-104, kdy zejména poukazuje na to, že bankovní tajemství je povinností banky.

[9] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci a nesouhlasil s důvody pro zamítnutí žaloby. Návrh výroku rozsudku navrhl doplnit o nákladový výrok včetně paušální náhrady nákladů.

Argumentace žalovaného a obsah spisu

[10] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazoval na odůvodnění správních aktů a průběh správního řízení.

[11] Žalovaný nezpochybňuje veřejný zájem na informování o nakládání s veřejnými prostředky, zde však podle jeho názoru informaci poskytnout nelze, neboť nebylo shledáno spáchání trestného činu nebo přestupku. Žalobci bylo v minulosti poskytnuto větší množství informací, nejedná se tak o neochotu informace poskytovat. Podle názoru žalovaného jde o marginální spor. Ohledně povahy zaměstnání žalobce namítá, že se zde netýká věc odměňování ve veřejné sféře. Pokud je předmětem žádosti o poskytnutí informace osobní údaj, dochází ke střetu dvou základních práv (na ochranu osobnosti a soukromého a rodinného života a práva na informace), ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích pak osobní informace a jejich poskytnutí upravuje. V daném případě povinný subjekt dospěl k závěru, že účelu veřejného zájmu bude dostatečně dosaženo poskytnutím anonymizovaných dokumentů, neboť z nich lze jasně provést zhodnocení celé věci. Ohledně informace o souhrnných převedených finančních částkách uvedl, že žalobci byly poskytnuty informace, které naplnily účel podané žádosti, jímž je provedení veřejné kontroly.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že ohledně informace požadované pod bodem 1b) žádosti byla poskytnuta kopie anonymizovaného dokumentu policie, kdy z něho byly vyloučeny údaje vztahující se k osobním údajům a bankovnímu

tajemství, žádost pod bodem 3a) byla odmítnuta z důvodu ust. § 38 zákona o bankách. Poskytnutý dokument byl označen jako „Vyhodnocení“, kdy příslušná věc byla uložena ad acta. Anonymizována byla data vztahující se k bankovnímu tajemství (označení bankovních účtů společnosti, údaje o disponentech účtů, popisu bankovních operací, včetně úhrnné částky finančních prostředků, které byly převedeny na účet obchodní společnosti). Dále pak byly vyloučeny údaje vztahující se k fyzickým osobám (jméno, příjmení, bydliště, data narození, postavení, zaměstnání a popis jednání, na jejichž základě by byly identifikovatelné).

[13] Obsah spisu odpovídá odůvodnění, samotný postup při vyřizování žádosti nebyl žalobou zpochybňován, proto je nadbytečné obsah spisu do odůvodnění přepisovat. Je patrné, že žalobci byl poskytnut dokument označený jako „Vyhodnocení“ policie ze dne 19. 6. 2017, z něhož je patrné, že bylo prováděno šetření ve věci podezření z trestného činu, policejní orgán dospěl k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly podezření ze spáchání trestného činu, proto byla věc uložena ad acta. V tomto dokumentu nebyly poskytnuty (byly anonymizovány) mj. informace týkající se fyzické osoby (jméno, příjmení, datum narození), a bankovních informací (číslo účtu, platby na účet a z účtu, výběry z bankomatu z účtu, osoba disponenta účtu, výše plateb).

Posouzení důvodnosti žaloby

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] Podle ust. § 8a zákona o informacích: „(1) Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

a. (2) Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“.

[16] Podle ust. § 38 odst. 1 zákona o bankách: „Na všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit, se vztahuje bankovní tajemství. Tím není dotčena možnost podat zprávu o záležitostech týkajících se klienta, které jsou předmětem bankovního tajemství, na základě jeho žádosti nebo s jeho souhlasem.“.

[17] Podle ust. § 38 odst. 3 písm. b) zákona o bankách: „Zprávu o záležitostech, které jsou předmětem bankovního tajemství, podá banka jen na písemné vyžádání ... (b) orgánu činného v trestním řízení za podmínek, které stanoví zvláštní zákon;...“.

[18] V posuzované věci je nutné uvést, že žalobní argumentace je značně široká a poněkud přesahuje rozhodovací důvod v dané věci. Soud uvádí, že veřejný zájem na informace o poskytnutých veřejných prostředcích jistě je, o tom mj. svědčí i zákonná úprava poskytování informací veřejnosti i skutečnost, že žalobci závěr policejního orgánu o prověřování okolností možného spáchání trestného činu poskytnut byl. Tento veřejný zájem se pak projevuje mj. i v tom, že výše poskytnutých veřejných prostředků konkrétní osobě, stejně jako tato osoba a její vnitřní poměry, jsou do určité míry veřejné a jsou kontrolovatelné z veřejných zdrojů (registry ministerstva financí, veřejný rejstřík). Rovněž v případě insolvence je množství údajů veřejně dostupných na webu www.justice.cz.

[19] V posuzované věci však o takto široce vymezeném předmětu rozhodováno nebylo. V tomto případě byla odmítnuta pouze část informace, a to osobní údaje fyzické osoby a údaje podléhající bankovnímu tajemství, ty pak hlavně ve vztahu ke třetí osobě a jejím poměrům a k údajům o pohybu finanční hotovosti na účtu. Většina informace, kterou žalobce žádal, podle názoru soudu poskytnuta byla, což nijak výrazně neomezilo kontrolu veřejnosti při poskytování veřejných prostředků a jejich následnému nakládání z titulu možné trestní odpovědnosti, přičemž jiné informace, které se zveřejňují bez konkrétní žádosti o informace, byly rovněž k dispozici jako běžně dostupné zveřejňované informace.

[20] Žalobci v rámci poskytnutého „Vyhodnocení“, což je výstup policejního orgánu při prověřování možné trestní odpovědnosti osoby, nebyl poskytnut údaj o fyzické osobě (jméno, příjmení, datum narození). Soud souhlasí s žalovaným, že se jedná o osobní

údaj, který není možné poskytnout podle ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích. Tento údaj pak zcela zjevně není údajem, který splňuje definici ust. § 8a odst. 2 zákona o informacích, neboť se nijak netýká veřejné nebo úřední činnosti této osoby, ani nevypovídá nic o jejím funkčním nebo pracovním zařazení. Poskytnutí tohoto osobního údaje žádným veřejným zájmem není a žádný účel kontroly veřejnosti plnit nemůže za situace, kdy veřejné prostředky byly poskytnuty právnické osobě, nikoliv této fyzické osobě. Pokud žalobce poukazuje na nařízení GDPR a zákon o zpracování osobních údajů, pak žádný z těchto předpisů žádnou jinou úpravu, který by kolidovala shora zmíněnému ust. § 8a zákona o informacích, neupravuje. Jde zde tak o posouzení, zda tento osobní údaj fyzické osoby má být poskytnut, či zda splňuje výluky z poskytnutí podle ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích. K takovému závěru podle názoru soudu není nutné provádět nějaký rozsáhlý test proporcionality ve smyslu posouzení dvou základních práv, když svou úpravu přímo má zákon o informacích, který sám o sobě tak konkrétní postup stanoví. Soud souhlasí s žalovaným, že test proporcionality, který žalobce napadl v odvolání a uvádí jej i v žalobě, je pro posouzení naplnění zákonného požadavku v daném případě tak, jak jej vymezil žalobce, nadbytečný, a jeho provedení by přicházelo v úvahu při hodnocení samotné právní normy (tedy ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích) při kontrole ústavnosti. K tomu však žalovaný ani povinný subjekt oprávněn není, a pokud tedy provedl posouzení informace podle zákona o informacích a tento postup zdůvodnil, není nutné provádět test proporcionality ve smyslu kolize dvou základních práv v obecné rovině (práva na soukromí a práva na poskytnutí informace), neboť v této obecné rovině tento test provedl již zákonodárce svou zákonnou úpravou.

[21] Skutečnosti, které žalobce uvádí na dokreslení svého postupu či naplnění veřejného zájmu, nikde nesměřují přímo k tomu, o čem bylo rozhodováno, a to je neposkytnutí jména, příjmení, a data narození fyzické osoby, které přímo nebyly veřejné prostředky poskytnuty. Soud tak tuto poměrně obsáhlou část žaloby nepovažuje za důvodnou, neboť hodnotí něco, o čem správní řízení neprobíhalo, a tím tak v procesní rovině o tom není spor.

[22] Rovněž soud souhlasí s žalovaným, že v dané věci nebylo zapotřebí, aby žalobce prokazoval účel, pro nějž o informace žádá, neboť se nejedná ve smyslu nálezů Ústavního soudu o poskytnutí informace o platu ve veřejné správě. Současná právní úprava zákona o informacích pak tento náleze Ústavního soudu navíc značně dotváří.

[23] Ohledně neposkytnutí informací, které jsou obsahem bankovního tajemství je nutné uvést následující. Je pochopitelné, že zde je veřejný zájem na kontrole poskytování veřejných financí v rámci dotačních programů, tato veřejná kontrola je však zajištěna jinými právními prostředky a tyto informace tak lze získat. V této věci rozhodnutí o neposkytnutí informace však nesměřuje k částce, která byla v rámci dotace obchodní společnosti vyplacena (ta je veřejně dostupná na internetu), ale k pohybu financí (peněžních prostředků) mezi touto společností a třetí osobou, případně informace o těchto účtech, včetně osob disponentů, a pohybů prostředků na účtech. Takové informace spadají pod definici bankovního tajemství podle shora uvedeného ust. § 38 zákona o bankách, a pokud je v rámci své kompetence shromáždily orgány činné v trestním řízení (jimž tyto informace banka musí poskytnout), jedná se o informace, které stále podléhají bankovnímu tajemství, což musí povinný subjekt respektovat.

[24] Argumentace rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, čj. 6 A 84/2012-43, zde nemůže být důvodná, neboť skutkové okolnosti jsou v této věci naprosto jiné (ve věci tehdy rozhodnuté zdejším soudem se jednalo o odmítnutí poskytnutí celé informace, ač bylo možné provést anonymizaci, a jednalo se o částku, která byla následně veřejná, neboť její výši upravila právní norma a jednalo se o záruku za vyplacení finanční částky z veřejného rozpočtu; nicméně podstatou rozhodovacího důvodu rozsudku bylo zjištění, že část informace lze po anonymizaci poskytnout). Dále je nutné uvést, že nelze argumentovat tím, že by povinnost dodržovat bankovní tajemství byla stanovena pouze bance. Pokud, jako se to stalo v této věci, banka takové informace vydá na základě zákona (zde trestního řádu) orgánu činnému v trestním řízení, stále jsou takové informace předmětem bankovního tajemství, a to musí respektovat i orgán činný v trestním řízení.

[25] Pokud by tyto skutečnosti byly významné pro případnou trestní odpovědnost nějaké osoby, samozřejmě by se staly předmětem příslušných procesních úkonů, čímž by ochrana poskytovaná bankovním tajemstvím odpadla (přistoupil by speciální právní režim trestního řádu, a v tomto směru by pak byla případná argumentace žalobce týkající se výše těchto prostředků, pokud ta by měla vliv na právní hodnocení skutku jako trestného činu). K tomu však v daném případě nedošlo, žádné trestní řízení zahájeno nebylo. Jedná se tak o informace, které jsou součástí bankovního tajemství, a jako takové nemohou být žadateli o informaci poskytnuty.

[26] Úvahy žalobce nad výší těchto prostředků pak jsou jeho názorem, který s napadeným rozhodnutím nijak nesouvisí, a netýká se přímo výše prostředků, které byly státem poskytnuty právnické osobě v rámci dotačního programu.

Závěr a náklady řízení

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. dubna 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu